

62ste jaargang 2025 - Nummer 3

Lichtspoor



Antje van Wel:

**‘Voor mensen
met verdriet
wilde ik iets
betekenen’**

Kracht in de tussentijd

Een vrouw die net haar vertrouwde huis heeft moeten verlaten. Het betekende een afscheid van wat haar dierbaar was – de tuin, het uitzicht vanuit de stoel, het dressoir dat nog van haar ouders was geweest. Veel staat in dozen. Ze woont nu in een kamer in een woonzorgcentrum. De stilte is anders. Haar dagen zijn rustiger, maar haar gedachten juist voller. Ze vraagt zich af: 'Is dit het dan? Wat komt er nog?'

Deze ervaring van verlies en onzekerheid is niet zeldzaam. Het leven loopt meestal anders dan we hopen. Gebeden lijken soms onbeantwoord. Plannen worden doorkruist. Relaties veranderen. We bevinden ons dan in een tussentijd – niet meer daar waar we waren, maar ook nog niet waar we hopen te zijn.

Ook de leerlingen van Jezus bevonden zich in zo'n tussentijd. Na een aantal jaren met Jezus te hebben geleefd – zijn woorden gehoord, wonderen gezien, en diepe verbondenheid gevoeld – zagen ze Hem gekruisigd. Toen, onverwacht, stond Hij op uit de dood. Hoop bloeide op. En toch, veertig dagen later, verdwijnt Hij opnieuw – dit keer opgenomen in een wolk, weg uit het zicht.

Wat nu? De hemelvaart brengt hen geen zekerheid, maar vragen. Ze blijven met lege handen achter. Geen tastbare Jezus meer. Alleen de belofte: *Jullie zullen kracht ontvangen wanneer de heilige Geest over jullie komt* (Handelingen 1:8).

Kracht – niet meteen antwoorden of controle. Geen aardse macht, maar hemelse kracht. Niet een blauwdruk van hoe hun leven eruit zou zien, maar de aanwezigheid van de Geest.

De discipelen trekken zich terug in de bovenzaal. Geen vlucht, maar een zoektocht. Ze bidden samen, wachten samen, houden vol ondanks hun verschillen. En dan, tien dagen later: Pinksteren. Een explosie van leven, van geloof, van kracht. De Geest daalt neer. Hun wachten was niet vergeefs.

Ook wij leven in zo'n tussentijd – tussen de wolk van zijn hemelvaart en de zekerheid van zijn wederkomst. We zien Hem niet met onze ogen, maar zijn Geest is bij ons. Hij is onze trooster, gids en krachtbron.

Misschien voelt u zich ook wel in een soort bovenzaal: wachtend, biddend, zoekend. Weet dan dit: Gods Geest is beloofd. Niet om alle problemen weg te nemen, maar om kracht te geven in de tussentijd.

Kracht om te leven, te hopen, te getuigen – totdat Hij terugkomt.



A portrait of Antje van Wel, an elderly woman with short, wavy white hair and blue eyes. She is smiling slightly and looking towards the camera. She is wearing a dark brown, textured cardigan over a bright blue turtleneck sweater. The background is a softly blurred indoor setting with a wooden table, a vase of red flowers, and a lit candle.

**Antje van Wel – van
het ene wonder naar
het andere**

‘God heeft mijn leven zo rijk ingevuld’

Ze woonde en werkte ooit in Oostenrijk, Zweden, en Pakistan en heeft ook daarna heel wat van de wereld gezien. Inmiddels is Antje van Wel-Rhebergen (89) wat meer honkvast maar nog verbazend actief. ‘Mijn moeder is 102 geworden, ik hoop ook nog even te krijgen want ik heb het nog zó druk.’

Haar bescheiden flat in de Haagse wijk Nieuw Waldeck laat er weinig twijfel over bestaan: hier woont een bezige bij. Boeken, zangbundels, planten in allerlei groeistadia, haak- en breiwerk. Antje haalt een mand tevoorschijn met gehaakte etuitjes voor papieren zakdoekjes. ‘Die geef ik weg aan vriendinnen, maar ook aan groepen.’ Ze is betrokken bij Bijbel-koffieochtenden in een verzorgingshuis, waar ze meditatie verzorgt. Ook schrijft ze gedichten. Haar goede gezondheid stemt haar dankbaar. Op haar 87e is ze nog aan haar

heup geopereerd, er staat nog een staaroperatie op de planning, ‘maar dat is een fluitje van een cent’.

Vlakhij is een tramhalte, ze kan zodoende makkelijk naar de binnenstad en naar de kerk. Dat is de Bethlehemkerk. ‘Ik was eerst aangesloten bij een evangelische gemeente, maar die werd opgeheven. Ik had naar een andere evangelische gemeente kunnen gaan, maar kwam uit bij deze PKN-kerk. Die oude psalmen en gezangen! Ik heb de eerste drie zondagen alleen maar zitten huilen...’

Het was aan de ene kant een stap naar een toch wel wat andere kerkelijke cultuur, maar ze had er vrede mee. ‘Jezus is niet gekomen om te veroordelen, wie ben ik dan om afstandelijk te doen? God wil mij h  r hebben!’

God dienen

Als kind had Antje Rhebergen één wens: 'Ik wilde God dienen. Een ouderling tegen wie ik dat zei, reageerde: dan moet je maar erg je best doen.' Daar kon ze dus niet zo veel mee. 'In mijn latere leven heb ik ontdekt dat Jezus de essentie is.'

Ze had heel fijne ouders. 'Godvrezende mensen. Elke avond gingen ze op hun knieën in gebed.' Alle vijf de kinderen moesten op orgelles. 'Zondagavond na het eten waren we een uur aan het zingen. Later werd ik organiste in de kerk, overal waar een orgel of piano stond, werd ik gevraagd te spelen.'

Antje groeide op in het Gelderse Eibergen. 'Ik heb natuurlijk de oorlog meegemaakt, dat heeft een enorm stempel gedrukt op mijn jeugd. Aan het eind van de oorlog, ik was 9, werden een paar bommen die voor Duitsland bestemd waren, te vroeg gedropt; ze kwamen terecht aan het eind van onze straat. Meerdere huizen werden daarbij verwoest. In één huis kwam een vader en zijn 6-jarige dochttertje om het leven. De moeder was naar het front, ik meen om kleren te brengen naar haar zoon die daar was gelegerd. Ik heb gezien hoe ze thuiskwam; ze liep niet – ze wérd gelopen.'

Dat beeld van die gebroken vrouw bleef haar bij. 'Ik was een angstig en bezorgd kind. Ook bij het volwassen worden, toen ik in de maatschappij kwam, had ik het gevoel dat ik niet mee kon komen.'

Dit wist ik wel: ik wilde iets betekenen voor mensen die verdriet hebben. Eerst heb ik een blauwe maandag de verpleging gedaan, maar dat was het niet. Vervolgens ging ik aan de slag bij het Rode Kruis, als activiteitenbegeleider. Wel met zieke mensen, maar de vrolijke kant.

'Geef je tijd en liefde door!'

Inmiddels had ik ontdekt dat ik iets met kinderen wilde. Ik deed een opleiding die uitging van de Kinderbescherming en kon aan de slag bij een tehuis voor geestelijk gehandicapte kinderen, eerst in Nederland, later in Oostenrijk. Daar ben ik drie jaar gebleven.'

Zoektocht

Antje was een gelovige jonge vrouw. 'Ik had de Heer lief, maar toch ontbrak er iets.' En dus ging ze op zoek.



Van alles passeerde de revue: een antroposofisch kindertehuis, de Rozenkruisers, de Rooms-Katholieke Kerk. 'Ik wilde zo graag weten: wie spreekt de waarheid? Al kost het me alles, al moet ik de hele wereld over – ik wil de waarheid weten. Toen was ik op een evangelisatie-avond. De spreker zei: "Er is hier iemand die zoekend is. Tegen diegene zeg ik: u moet Jezus volgen." Ik zag ineens perspectief. "Komt allen tot mij." Alsof de Heer voor mij stond.'

In Oostenrijk kwam Antje in contact met een zendingsgemeente van de Zweedse missie. Ze vertrok naar



een Bijbelschool in Zweden, en maakte een lange reeks wonderen mee. Het begon met de hutkoffer vol winterkleden die per ongeluk in Oostenrijk achterbleef. 'En het was al zo koud! Ik had echt winterkleden nodig.'

Ze voelde inwendig de verzekering: God zal voorzien. En inderdaad, de rector kwam vertellen dat hij was benaderd door twee dames die een manufacturenzaak hadden. God had hen duidelijk gemaakt dat ze naar de Bijbelschool moesten, daar was iemand die hen nodig had. Aldus geschiedde. 'Ik mocht alle warme kleding uitzoeken die ik nodig had.'

Financieel was het verblijf in Zweden best een uitdaging. Antje had geen inkomsten, er stond geen gemeente achter haar. Ze moest dus in haar eigen onderhoud zien te voorzien en kon zomaar zonder tandpasta of shampoo komen te zitten. Gelukkig verdiende ze wat met babysitten. 'Soms kreeg ik een extraatje. Een keer kreeg ik na een avond oppassen maar liefst 20 kronen (omgerekend 30 gulden)!'

Dat je van geven rijk wordt, heeft ze heel concreet ervaren. 'Ik kreeg van iemand 100 kronen, en dat bedrag kon ik natuurlijk goed gebruiken. Maar ik wilde

het zo graag aan de Heer geven. “U hebt zó goed voor me gezorgd!” Dus ik gaf het weg, aan de zending. Korte tijd later kreeg ik een envelop, met 300 kronen, het drievoudige!”

Postzegel

Wat voor menigeen misschien een toevalstreffer zou zijn, was voor Antje een bewijs van Gods vaderlijke zorg. Hij wist – en weet – precies wat ze nodig had, tot in de kleinste details toe. Iemand gaf haar een pakje van dat mooie dunne luchtpostpapier, zodat ze weer een brief aan haar ouders kon sturen. En de benodigde postzegel vond ze toen ze de la van haar bureautje ging schoonmaken, hij lag half verscholen in een hoekje. ‘Ik heb hardop gedankt. “U bent de Schepper van hemel en aarde, en u zorgt gewoon voor een postzegel!”

Voor een belangrijke conferentie wilde ik zo graag een nieuwe jurk. Maar ja... En prompt lag er een lap stof op mijn bureau, in mijn lievelingskleuren nog wel, zodat ik zelf een jurk kon maken.

Er werd gevraagd of ik op die conferentie een getuigenis wilde geven. Nu was mijn Zweeds niet zo goed, dus ik stond niet te springen. Maar ik besloot het toch te doen, en bedacht: “Ik vertel gewoon hoe de Heer voor mij gezorgd heeft.” Er sprak ook een professor in de theologie. Aan het eind van de dag kwam hij naar me toe en zei: je kunt wel veel weten met je hoofd, maar jij hebt zoveel beleefd met de Heer – dat is heel wat anders.’ Hij was in zekere zin jaloers op de jonge Nederlandse vrouw.

Oratoriumkoren

In de periode op de Bijbelschool kreeg ze struma, een aandoening aan de schildklier. Voor iemand die graag zingt is dat, los van de lichamelijke gevolgen, een domper. Maar Antje genas. ‘In mijn verdere leven heb ik weer normaal en zonder pijn kunnen zingen als sopraan, zelfs in oratoriumkoren.’

Terug in Nederland kreeg ze (na een visioen waarin een gesluierde vrouw figureerde) het verlangen om naar Pakistan te gaan. Ook daar heeft ze wonderlijke dingen meegemaakt. Ze ziet het nog voor zich: een vader met een jongetje, het kind had een aangeboren hartafwijking, een zogeheten ‘gat in zijn hart’. Hij moest

geopereerd worden en er werd gebed gevraagd. ‘Een paar jaar later zag ik hen weer: een stralende vader met deze zoon. Ze waren naar het ziekenhuis gegaan maar daar... konden ze het hele gat niet vinden!’

Uit haar werk in Pakistan is de Estherzending voortgekomen, die later is ondergebracht bij de Stichting Hulp voor Vervolgde Christenen.

Dichter bij huis bleek ook genoeg te doen voor een vrouw met een missionair verlangen. Met burens in de flat mag ze graag over het geloof spreken, waarbij ze ontdekt heeft dat luisteren minstens zo belangrijk is. Vier jaar lang deed ze met een paar anderen gevangenispastoraat in Scheveningen. ‘We gingen elke week zingen, je hoefde verder eigenlijk niks te doen – je zag de Heer werken. Stoere macho’s werden geraakt door de boodschap van het evangelie. Ik stond erbij en keek ernaar.’ Die laatste uitspraak zal ze tijdens het gesprek een paar keer herhalen.

Broertjes en zusjes

Antje is twee keer weduwe, met Daniël was ze tien jaar getrouwd, met Walter – zijn beste vriend – bijna veertien jaar. ‘Met hem heb ik veel gereisd, ik ben in alle uithoeken van de wereld geweest.’ Ze werpt een liefdevolle blik op het schilderij boven de bank: een Javaans landschap. ‘Hier is hij opgegroeid.’

Eenzaamheid is een groot probleem bij veel leeftijdsgenoten. Ze hoort het om zich heen en heeft een remedie: geef je tijd en liefde door. ‘Tegen een vriendin die klaagt dat ze geen vrienden heeft, zeg ik: wees zélf een vriendin!’

Moeder is ze nooit geworden. ‘Dat is een groot verdriet geweest, ik heb er echt om gerouwd, maar God heeft mijn leven zo rijk ingevuld.’ Toen ze, alweer een aantal jaar geleden, in de kerkdienst piano speelde en al die ouders met al die kinderen naar binnen zag komen, viel het kwartje. ‘Ineens liet de heilige Geest mij zien: dat zijn je broertjes en zusjes. Zo heeft God die zere plek genezen. Dat zou trouwens best meer mogen leven in de kerk. Kinderen zijn niet alleen van hun ouders, ze zijn ook van mij, ze zijn deel van de gemeente.’

‘Kinderen zijn niet alleen van hun ouders, ze zijn deel van de gemeente’

Nooit geweten...



Buurman Bert had veel contacten. Er zouden wel een paar honderd aanwezigen in de samenkomst kunnen zijn. Meest seculiere mensen. En de christelijke vrienden, natuurlijk. Bert was een van de vele vrijwilligers in de plaatselijke schaapskooi op de Veluwe. Dat werd een eyeopener.

De begrafenisondernemer, een christen, voelde goed aan dat een toespraak niet eenvoudig was. Maar zij was ook creatief. Omdat zij toch nog een en ander moest overleggen met alle sprekers, stuurde ze een vriendelijke mail: 'Ik hoor dat aan u gevraagd is om in de samenkomst ook iets te zeggen. Misschien helpt het als u weet dat op de rouwkaart een mooie foto staat van Bert als een herder tussen de schapen.'

Meer niet, maar de hint was genoeg. Een wenk van Boven. Was Jezus niet de Herder bij uitstek? Over Hem zou het gaan. Eerst wilde ik natuurlijk iets

over Bert vertellen. Ik leende graag zijn gereedschap. Hij had vele jaren in de bouw gewerkt. Twee rechterhanden. En wie hij was voor de burens en voor de buurt. Niet te vergeten voor zijn vele vrienden. Hoe hij genoot van zijn vrijwilligerswerk in de schaapskooi. 'Dat kunnen jullie aan deze prachtige foto wel zien.'

Daarna vertellen hoe bijzonder het is dat Bert ook aan zijn christelijke vrienden dacht, toen hij vroeg om speciaal iets voor hen te zeggen. En dan kort maar duidelijk over het goede van de Goede Herder. Dat Hij zelfs zijn leven voor ons gaf.

Bijzonder, de aandacht die er was. Na afloop zei iemand: 'Nooit geweten dat Jezus ook voor ongelovigen is.'



Een woord dat ligt te slapen

Brandend Braambos

*De aarde zit boordevol hemel
en elke struik, hoe gewoon ook,
staat in lichterlaaie van God.
Maar enkel hij die het ziet
doet zijn schoenen uit.
De rest zit er omheen
en plukt bramen.*

(Elizabeth Barrett Browning 1806- 1861)

'Pinksteren is nou net het feest van de kerk waar ik niks mee kan. Ik ben er te nuchter voor.' De patiënt die ik bezocht had, zat klaar om ontslagen te worden, hij knikte me vriendelijk geruststellend toe.

'Ik geloof best hoor, en ik kom graag naar mijn vriend de dominee in de kerk, en Kerst vind ik hartstikke gezellig, maar Pinksteren... Nou ja, ik ben wel blij natuurlijk dat ik nu naar huis mag, met die vrije dagen ben je liever thuis dan in het ziekenhuis. Misschien kunnen we wat fietsen.

Maar met Pinksteren naar de kerk – nee, zo'n zweverig feest. Buitenissig verhaal toch, die mensen die in vreemde talen gaan praten en profeteren? We hebben er een paar in onze gemeente die me almaar willen bekeren tot de Geest. Dank je wel, ik blijf liever bij mijn verstand.'

Ik dacht aan mijn lieve en enige broer, die toen ik aan het werk moest voor mijn eerste Pinksterdienst de

openingsregel voor me in de aanbieding had: 'Pinksteren is een moeilijk feest.' Hij had erbij geschaterd.

'De aarde zit boordevol hemel' dichtte lang geleden een Engelse dichteres. Maar het moet opgemerkt worden, en dat opmerken gaat niet zomaar: het is een oefening. De heilige Geest is een kus van God, meende Augustinus.

Ook een kus kan je achteloos over het hoofd zien: 'Ik heb geeneens een kus gehad', zei onze dochter verontwaardigd. Ze was zeven. Dat is al lang geleden, ik bracht haar naar bed. Ze had als altijd een heleboel te vertellen gehad, ik genoot daarvan.

En ik had al drie keer gezegd dat haar zusje nu aan de beurt was. De kus was al drie keer gegeven, maar ze had het te druk gehad met haar vertellingen om het op te merken.

Slingers

'Ik merk nooit iets van God,' zei een patiënte verongelikt. Haar bed was versierd met slingers van tekeningen van haar kleinkinderen, groot in aantal. Voor het raam stond een magnolia uitbundig te bloeien, de zon scheen. 'Enkel hij die het ziet,' dichtte Browning. En die het ziet geniet van wat er is, zonder onmiddellijk te zoeken naar hoe het gebruikt kan worden, of alleen bramen te plukken zonder te zien hoe de struik erbij staat, hoe de zon erdoor heen schijnt. In lichterlaaie. Die ziet hoe ongewoon het gewone is.

Een andere patiënt vertelde hoe hij ooit in een nacht geplaagd was door angsten om de onzekerheid over wat hem te wachten stond. 'Toen schoot me een lied te binnen. Ik wist niet eens dat ik het kende. *Die wolken, lucht en winden/ wijst spoor en loop en baan/zal ook wel wegen vinden/waarlangs jouw voet kan gaan.* Ik heb verder ineens rustig geslapen,' zei hij. En dat hij het als een heilig geheim koesterde.

'Een zuiver voorbeeld van profetie,' leerde ooit een Pinkstervoorganger me 'een woord dat ligt te slapen totdat de Geest dat wakker maakt, op een moment dat je het nodig hebt. Het schiet je niet zomaar te binnen, het wordt je te binnen gebracht. Dat is het werk van de Geest.'

Ik moet er vaak aan denken. Een zuiver woord van profetie.

'Verbeelding'

En dan nog dit verhaal over profetie en opmerkzaamheid,

te mooi om niet te vertellen. Mijn Amerikaans-Nederlandse vriendin, uit de Christian Reformed Church, iemand die niets moet hebben van buitenissigheden of zweverigheden, vertelde ontroerd haar Geestrijk verhaal.

Ze is al tien jaar weduwe, zij en wij waren erg bedroefd geweest om de dood van haar man. 'Ik bad mijn ochtendgebed', zei ze 'en ik hoorde een stem: *"Over een jaar krijg je een nieuwe naam."* Ik was verbaasd, vond het gek. Ik had geen man ontmoet, was ook niet uit op een nieuwe relatie. En ik had ook geen plan om non te worden', grapte ze, want humor heeft ze ook.

Er ging een jaar voorbij en nog één. Niks nieuwe naam. "'Zie je wel", zei ik tegen mezelf, "verbeelding". Een beetje teleurgesteld was ik wel. Ik dacht er twee jaar niet aan. En toen werd ons kleinkind drie jaar, en hoorde ik, wat ik al eerder had kunnen horen – want zo vaak was ik al geroepen:

"Oma!!!"

Mijn nieuwe naam.'

Maar enkel zij die het ziet doet haar schoenen uit...



Eindelijk vrij...!



Dit jaar herdenken wij de 80-jarige bevrijding van het naziregime. Het lijkt lang, 80 jaar, en de groep Nederlanders die de oorlog bewust meemaakten wordt uiteraard steeds kleiner. En toch kan die periode – ook voor hen die er via ouders veel van meekregen – nog zo dichtbij voelen.

Wat werd er op 5 mei gevierd en gefeest! Ook God werd gedankt in huiskamers en kerkdiensten. Die overweldigende vreugde en blijdschap om na jaren van onderdrukking weer echt vrij te zijn, werd hoorbaar en zichtbaar in gejuich, in zwaaiende vlaggen, enz. Bevochten vrijheid die duizenden Amerikaanse, Engelse en Poolse soldaten het leven kostte.

Eerlijk gezegd dacht ik bij het naderen van 5 mei, dat er juist in dit lustrumjaar niet zo veel te vieren is. De wereld is vol oorlogen en geestelijk en moreel verval.

Maar ik beseft dat er toch volop reden is om dankbaar te gedenken: God gaf ons 80 jaar in vrede en vrijheid te leven. Hij was zo vol geduld, ondanks ons afdwalen als volk van Hem vandaan, ondanks alle ontrouw in de kerken. Wij mogen de grote daden van God in de

wereldgeschiedenis gedenken. Daden waarin Hij reddend optreedt.

De machten van de duisternis hebben niet het laatste woord. Dat laat ook het Paasfeest zien: door Jezus' opstanding is de macht van de dood in principe verslagen, ook al is die dood voor ons nog de laatste vijand. Maar die dood zal straks definitief voorbij zijn in en op de nieuwe hemel en aarde.

In de Bijbel lezen wij over bevrijding van tirannie. Maar ook over innerlijke vrijheid. De Duitse predikant Dietrich Bonhoeffer was door de nazi's gevangengenomen en werd op 9 april 1945 in de gevangenis geëxecuteerd. Maar hij was innerlijk vrij! Het is indrukwekkend om zijn boeken en gevangenisbrieven te lezen. Hij beleefde wat Jezus in een discussie met joodse godsdienstige leiders besprak: 'Dus wanneer de Zoon u vrij zal maken, zult u werkelijk vrij zijn.' Het was bij Bonhoeffer op het scherp van de snede: hij bleef volharden in de strijd tegen het kwaad vanuit zijn geloof in Jezus Christus. Ook al hebben de meesten van ons de oorlog niet (bewust) meegemaakt, hebben ook wij in bepaalde zin niet iets ervaren van gebonden te zijn?



U en ik kunnen het voor onszelf invullen. Wat een bevrijding als je verlossing mag ontvangen. De diepste bevrijding is die van de boeien van zonde, duisternis en wrok, die je in de greep hebben.

De gelovige is nu in vrijheid gesteld. Dat leidt niet tot een slordige levenswandel. Een christen gaat God juist door die vrijheid van harte dienen. Niet slaafs en wettisch. Tegen dat slaafse waarschuwt Paulus: 'Christus heeft ons bevrijd opdat wij in vrijheid zouden leven; houd dus stand en laat u niet opnieuw een slavenjuk opleggen' (Galaten 5). Maar anderzijds ook: 'Broeders en zusters, u bent geroepen om vrij te zijn. Misbruik die vrijheid niet om uw eigen verlangens te bevredigen, maar dien elkaar in de liefde.'

80 jaar bevrijding: hoe meer ik lees over de offers die de geallieerden brachten, hoe meer ik besef: alle reden tot viering en dankbaarheid.

En als ik in gedachten sta bij het kruis van Golgotha realiseer ik me hoe onbeschrijflijk groot het offer van de Here Jezus was, om ons de ware vrijheid in en door Hem te schenken.

Maar net zoals D-day, de landing van geallieerde strijdkrachten in Normandië, wel de belofte was van de komende bevrijding, duurde het nog een lange, koude Oorlogswinter met veel slachtoffers voordat in mei 1945 het naziregime volkomen verslagen was. Zo is de opstanding van Christus de belofte van de volkomen overwinning, die straks bij Christus' wederkomst definitief aanbreekt.

Voor mij heb ik een klein boekje liggen uit 1942: *Song and Service Book*.

Het was bestemd voor het Amerikaanse leger te velde en op zee.

Vol bekende Engelse liederen, vele ook bij ons geliefd, zoals *Amazing Grace*. Achterin staat een gebed. Ik citeer de laatste zinnen (in vertaling):

'O God, ondersteun ons gedurende alle dagen van dit moeitevolle leven, tot de schaduwen langer worden, en de avond valt, en deze rumoerige wereld stil is geworden en de koorts van het leven over is, en ons werk is gedaan. Verleen ons dan door uw grote genade een veilige woning, en een heilige rust, en ten laatste vrede. Door Jezus Christus, onze Here. Amen.'

Psalm 93

De HEER is koning, Hij regeert alleen,
Hij draagt zijn macht als mantel om zich heen.
De wereld wankelt niet, verduurt de tijd –
nog vaster staat uw troon, in eeuwigheid.

De machtige rivieren zwellen aan,
verheffen bulderend hun stem, ze gaan
met groot geweld steeds woedender tekeer,
Het water stijgt, de vloed komt op, o HEER.

Maar boven wat er bruist en raast en woedt,
staat hoog de hemel. Sterker dan de vloed
en dan de macht van golven, water, wind,
is toch de macht van God, die overwint.

Uw woorden zijn de grond van ons bestaan,
uw trouw en waarheid zullen nooit vergaan,
U blijft altijd. De glans van heiligheid
ligt op uw huis, dat straalt in eeuwigheid.

Lichtspoor

Lichtspoor verschijnt zes maal per jaar en is een uitgave van de IZB, vereniging voor zending in Nederland.

In gesproken vorm verkrijgbaar via CBB, tel. (0341) 56 54 77 en klantenservice@cbb.nl

Redactie

Nico de Waal (voorzitter)
Marieke Verkaik (secretariaat)
ds. Maaïke de Goei-Jansma
ds. Wim Markus
ds. Leo Smelt
ds. Paul Zeedijk
Anneke Verhoeven

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: lichtspoor@izb.nl

Fotoverantwoording

Danny van Beek: p. 1
Lightstock: p. 2
Sjaak Boot: p. 3,5
iStock: p. 7
Pixabay: p. 8,9
Shutterstock: p. 11

